

0609 – 9. juni

Vi har også et påskelam; Kristus, som er ofret for oss. 1Kor 5: 7.

Israels barn sukket under en hard og fryktelig trelldom i Egypt. Det steg et stadig rop om deres nød og jammer opp til Herren. Og ingen andre kunne utfri dem. Farao og hans hær var altfor sterke for dem. Men denne trelldommens nød hadde ennå ikke nådd sitt rette høydepunkt så lenge Moses ennå ikke var drevet ut av Herren.

Men så snart Moses begynte å befale at de skulle dra ut fra landet og trelldommen, og sa til ham som hersket over dem: «Så sier Herren: La mitt folk fare!» – da først ble trelldommen og undertrykkelsen virkelig grusom. Nå ropte og jamret folket seg aller mest, og klaget på Moses som med sine ord til kongen bare hadde hisset ham opp til enda større grusomhet. Nå mistet de fullstendig håpet om noen utfrielse fra trelldommen.

Men akkurat nå var Herrens time kommet. Og hvordan foregikk så utfrielsen for dem? Det skjedde bare gjennom et Guds allmakts under! En mørk, forferdelig natt lot Herren sin hevn ramme sitt folks undertrykkere. Da slo han alt det førstefødte i Egypt. Og nå var det påskelammets blod som frelste de undertrykte fra Den Rettferdige Hevners sverd.

Er ikke dette et malende bilde på hele verdens forløsning, den som er skjedd i Kristus Jesus? Eller har ikke også vi en stor forløsning å feire? Å, den vi ser skildret her er bare et svakt skyggebilde av den store forløsningen som skjedde i Kristi død.

La oss stanse opp litt for dette! Hele verden var falt i djevelens hender i syndefallet. Guds bilde var tapt, og dermed den frie viljen. Mennesket var en trell under avgrunnens Farao. Regjert og drevet av hans vilje, og av de lyster og villfarelser som var «fogder og embetsmenn» han satte over oss.

Hele menneskeheten sukket under denne trelldommen. Likevel kjente de ennå ikke fullt ut sin nød før loven kom og talte tydeligere enn samvittigheten om hva Gud krever.

Da først begynte samvittighetens nød å bli virkelig stor på jorden. Ikke en bokstav, ikke en gang en prikk av Guds hellige lov kunne fravikes. Lovens urokkelige dom var at den som syndet, skulle dø, – og det fantes ikke en som var rettferdig, ikke en eneste. Her var en ubeskrivelig og altomfattende nød.

Men da forbarmet den store og barmhjertige Gud seg over oss. Han kunne ikke se på at hans barn, som en gang ble skapt i hans bilde, menneskene, skulle gå evig fortapt.

«Da tidens fylde var kommet, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, skapt under loven, for å kjøpe dem fri som var under loven». Dette synger alt profetens ånd frydefullt om: «De gleder seg for ditt åsyn slik en gleder seg under høsten. For du har brutt i stykker åket som tynget dem, staven over deres skuldre og kjeppen som drev dem. Akkurat som på Midjans dag. For et barn er oss født. En Sønn er oss gitt».

Legg merke til her hvordan Herrens Ånd retter blikket tilbake til Israels trelldomstid i Egypt, når han taler om «åket som tynget dem, staven over deres skuldre og kjeppen som drev dem»! Likevel er det dypest sett Kristi forløsningsverk for hele verden han taler om her.

Og hvordan lyder det i Det nye testamente? I Heb 2 sier apostelen: «Siden barna har del i kjøtt og blod, fikk han selv del i det på samme måten, for at han ved døden skulle nedkjempe ham som hadde dødens makt – det er djevelen, og sette fri dem som av frykt for døden hadde levd i trelldom hele sitt liv».

I Gal 3 sier apostelen: «Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss». Og i Ef 1: «I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse». Slik har Herrens Ånd uttrykkelig nevnt den trelldom og de plager Kristus har forløst oss fra. Han nevner synden, lovens forbannelse og djevelen.

Til sist taler også Herren til den siste fiende, døden, og sier: «Jeg vil frikjøpe dem fra helvete og forløse dem fra døden. Død, jeg skal bli deg en pest. Helvete, jeg skal bli deg en plage!»* Å, for en herlig og majestetisk trussel mot vår fiende! Å, du evige kjærlighet, som er verd all vår lovprisning! Å, evige, sterke trøst for våre fattige, syndige hjerter!

[* C. O. Ros.' bib. tekst og engelske King James oversettelse av Hos 13: 14.]

Her har vi vårt påskelam, vår store, evige forløsning! All verdens synd, alle menneskers ugudelighet og trelldom i synden, fra Adam til det siste menneske i denne verden, ble lagt på Guds rene Lam. Og den fryktelige byrden tynget ham så han svettet blod. Han sukker og ber, som lammet på slaktebenken. Men han går trofast gjennom alt.

All lovens forbannelse, alle dens trusler og straff for synden ble samlet på ham, slik at han også ble en forbannelse for oss. Men dermed forløste han oss også fra lovens forbannelse, så vi kunne arve velsignelsen. «De gleder seg for ditt åsyn. For du har brutt i stykker åket som tynget oss, staven over våre skuldre og kjeppen våre plagere drev oss med».

Til sist kom også døden, som er syndens lønn, og angrep og drepte det evige livet. Men ble da selv oppslukt av seieren. Og så nedkjempet han «ham som hadde dødens makt – det er djevelen, og satte fri dem som av frykt for døden hadde levd i trelldom hele sitt liv».

Så er da dette vår påskefryd. Og dette er vår seierssang: «Døden er oppslukt til seier. Død, hvor er din brodd? Helvete, hvor er din seier? Gud være takk, som har gitt oss seieren gjennom vår Herre Jesus Kristus».**

[** 1Kor 15: 54, 55, 57. C. O. Ros.' bib. tekst.]